

Ur. się 29 stycznia 1924 r. w Pobiedziskach (Wielkopolska). Z Piastowem związany kilkudziesięcioletnią pracą w Technikum Chemicznym, którą rozpoczął w 1956 r., a także rozległą działalnością społeczną.

W czasie II wojny światowej pracował niewolniczo w niemieckich gospodarstwach rolnych. W 1948 r. zdał egzamin maturalny w Liceum Męskim w Gdyni. Studiował na Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu. W 1952 r. uzyskał dyplom magistra filozofii i filologii polskiej.

Pracę zawodową rozpoczął w warszawskim Technikum Teletechnicznym. Za brak pokory wobec komunistycznej indoktrynacji został dyscyplinarnie przeniesiony do Liceum Lotniczego. Prowadził tam teatr i zespół recytatorski, a jednym z jego wychowanków jest wybitny aktor Marian Kociniak. Po likwidacji szkoły przyjął pracę w piastowskim Technikum Chemicznym, gdzie pracował do przejścia na emeryturę.

Praca społeczna znacznie wyprzedziła jego pracę zawodową i rozwija się po jej zakończeniu. Ojciec był społecznikiem i uczestnikiem Powstania Wielkopolskiego, matka - uczestniczką sławnego "Strajku Szkolnego". W domu Kaczmareków odbywały się liczne zebrania, spotkania i dyskusje. Józef Kaczmarek rozpoczynał w ZHP. Jako harcerz zgłosił się na ochotnika do Komitetu Obrony Cywilnej Wybrzeża. W kilka dni po wyzwoleniu zorganizował drużynę harcerską, prowadził warsztaty rzemieślnicze i wychowanie artystyczne, jeszcze pod ostrzałem niemieckim odbudowywał tory kolejowe z Gdańska do Gdyni. Był drużynowym legendarnej Gdyńskiej Czarnej Czwórki, która m. in. zakupiła jacht pełnomorski REKIN, i z-cą hufcowego, zdobył tytuł podharcemistrza. Współorganizował i prowadził harcerskie pismo Czytało.

Podczas studiów pracował w eksperymentalnej świetlicy dla dzieci, pisał do Głosu Wielkopolskiego, statystował w poznańskich teatrach (matka była aktorką). Pasję społecznika i animatora rozwinął w Piastowie. Stworzył Teatr Szkolny, koła: Recytatorskie i Krajoznawczo - Turystyczne, przekształcone w Koło Naukowe Promieniści realizujące obozy gwaroznawcze, sesje popularnonaukowe, także wyjazdowe, m. in. w stołecznym Pałacu Staszica. Opublikował książki Na Mazowszu i Na Podlasiu utrwalające dorobek obozów wędrownych.

W 1979 r. objął funkcję prezesa Towarzystwa Przyjaciół Piastowa. Jego 10-letnią prezesurę tak określa Kronika Miasta Piastowa: *Niewątpliwie najefektywniejszy okres powojennej działalności przypada na lata 80-te, podczas prezesury Józefa Kaczmarka (...) Najcenniejszym osiągnięciem jest stworzenie archiwum, opracowanie "Biuletynu Informacyjnego", "Historii Szkolnictwa w Piastowie" oraz podjęcie innych prac zmierzających do wydania monografii.*

W Piastowie współorganizował Stowarzyszenie Miłośników Tradycji Mazurka Dąbrowskiego. Gdy ogarnęło zasięgiem cały kraj, został jego sekretarzem generalnym i wiceprezesem. W ramach Stowarzyszenia zainicjował Fundację Młodej Polonii. Pełni w niej funkcję szefa biura i wiceprezydenta.

Odznaczony m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi Orderu św. Stanisława, Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Honorowe Obywatelstwo Miasta Piastowa otrzymał w lipcu 1986 r.

